

HEKWERK

De term Nationaal Park is rond 1870 in de Verenigde Staten ingevoerd. Gedoeld werd op parken, gebieden van substantiële omvang, waarbinnen de staat garant stond voor de bescherming van bijzondere natuurwaarden. Een belangrijke nevendoelstelling was het bevorderen van recreatie en het uitdrukken van de nationale identiteit. Omdat er bij de oprichting van Nationale Parken verschillende interpretaties aan de invulling van de doelen werd gegeven, kwam de IUCN in 1969 met de definitie dat het een natuurgebied moet betreffen, van aanzienlijke omvang, waarvoor de hoogste autoriteit van een land zich verantwoordelijk voelt. De hoofdfunctie is natuurbehoud, maar recreatief medegebruik is mogelijk, zolang dat geen schade berokkent aan natuur en landschap. Ondanks deze richtlijn zien we in verschillende landen nog steeds een scala van andere doelstellingen, waarbij in Nederland ook aandacht uitgaat naar educatie en onderzoek. Hoe dan ook, aan het woord Nationaal wordt wereldwijd invulling gegeven.

Bijzonder vreemd was dan ook het besluit van het kabinet Rutte 1 om, bij de herijking van het natuurbeleid in 2011, de verantwoordelijkheid voor de Nationale Parken over te dragen aan de provincies. Daarmee werd de belangrijkste poot, een duurzame zorg voor ons natuurlijk erfgoed, weggezaagd onder twintig van de meest bijzondere natuurgebieden van ons land. Wat begon als een ordinair bezuiniging, gevoed door natuurhaat, resulteerde in een versnipperd natuurbeleid, dat door de provincies (in het beste geval) met de mond werd beleden, maar financieel niet werd omarmd. Tot op dit moment zien we in veel provinciale begrotingen voor de komende jaren geen cent uitgetrokken voor de Nationale parken. Wie thans de nieuwe Natuurwet uitpluist op het woord Nationaal Park, begint aan een roemloze zoektocht.

Nationale Parken zijn de academische ziekenhuizen van het buitengebied, de parels in het Europees natuurnetwerk. Zij getuigen van de hoogste ecologische kwaliteit. In Nationale Parken wordt onderzoek gedaan en is men innovatief bezig om de natuur en het beheer daarvan op een hoger plan te brengen. Het zijn de gebieden waar men van heinde en verre naar toe komt om de beste behandeling te krijgen in natuurbeleving. Het zijn de voornaamste geneesmiddelen tegen stress, de plekken waar men het voortouw neemt in educatie, nieuwe mensen opleidt die aan de lat staan voor een gezond na-

FOTO: A. LENDERS

geslacht. Nationaal Park De Meinweg heeft recent bewezen dat met geringe middelen, als die op de juiste plekken worden ingezet, het draagvlak voor natuur enorm wordt verbreed, wat zijn beslag heeft gekregen in een investering van tienduizenden uren vrijwilligerswerk.

De politiek is echter van mening dat parken economisch gewin moeten opleveren. Bij alles wat door terreinbeheerders wordt gestart, moet worden uitgegaan van een verdienmodel. Afgeschoven door de provincies zijn nu gemeenten en particulieren financieel aan zet. Nationale parken moeten zo dadelijk in stand worden gehouden door opcenten van kruideniers en kroegbazen. In deze ontwikkeling zou de meest logische maatregel zijn om het voorbeeld van de Hoge Veluwe te volgen en om elk park een hek te plaatsen om vervolgens entree te heffen.

Dat gaat de heren en dames politici echter wat ver. Met het oog op stemmenverlies worden de kiezers gepaaid, maar in feite als onnozele geiten te kijk gezet. Hun argument is dat natuur voor iedereen kosteloos genietbaar moet zijn; natuur is een gemeenschappelijk goed. Daar ben ik het van harte mee eens, maar is dat openbaar belang nu niet juist de rechtvaardiging voor het heffen van belastingen, om daarmee het menselijk welzijn te bevorderen?

Als tegenwicht hebben een paar infantiele economen en biologen uitgedacht om de natuur dan maar uit te drukken in geld. De Moorkerke is vier ton per jaar waard, de natuur in heel Limburg 112 miljoen. Dit onderstreept alleen maar waar de westerse mens gevoelig voor is, maar heeft niets te maken met respect voor onze leefomgeving.

Limburg kent een zwijnenproblematiek. Een schietincident bij de Zuid-Willemsvaart in Weert heeft de gevoeligheid daarvan blootgelegd. Niet alleen wordt de maïs op het boerenland sterk bedreigd, ook onze heilige koeien lopen deuken op. Volgens een mooi bericht in De Limburger gaan onze Statenleden een werkbezoek brengen aan Nationaal Park de Hoge Veluwe om zich daar te laten informeren over de aanpak van de dieren. Zouden ze weten dat daar een hek omheen staat? En zouden ze die € 8,80 entree betalen?